

Mazel Tov Schéner

indigo fine art

Piros kalapos nő és barátai indulnak a karneválra: 1997. (olaj, farost, 70 × 100 cm)

Az indigo fine art galéria tulajdonosai, dr. Jármái Valéria és dr. Siklós Pál, most is izgalmas, sok látogatót vonzó kiállítással búcsúznak a 2024-es évtől. A választásuk egy sokoldalú alkotóra, Schéner Mihályra esett. A festő-művész, grafikus, szobrász, keramikus és báb-tervező munkássága manapság egyre nagyobb figyelmet kap, de már életében is sok szakmai- és közönségszavak jelezte, hogy megkerülhetetlen alkotóról van szó (Munkácsy-díj, Erdemes művész díj, Kiváló művész díj, Kossuth-díj, Klebelsberg-díj, Hazám-díj, Prima-díj). Az indigo fine art galériában októberben Schéner Mihály festményeiből összeállított kiállítást Szepes Hédi művészettörténész nyitotta meg. A decemberig megtekinthető tárlaton a műalkotások a művész egész életművén végigkísérik az érdeklődőket.

Schéner Mihály a művész és a művészet szabadságát vallotta, akárcsak 20. századi nagy elődje, Kassák Lajos. Neoavantgárd expresszív jellegű szürreális alkotásai a 20–21. század egyik jeles művészegyéniségévé avatták. Gazdag motívumkincsét a mitológiából, a bibliából, a legendákból, a magyarországi kézműves mesterségek termékeiből, a természetből és mindennapjainkból merítette. Anyagfelhasználása változatos (papír, fa, textil, fém, agyag, üveg). Textilszobraival új műfajt teremtett, valamint kollázstechnikát is alkalmazott. Festményei geometrikus szerkesztések, fehérjei, sárgái, pirosai a nagybányai és a nagyalföldi fényeket elevenítik meg.

Dr. Jármái Valéria, Dr. Siklós Pál

Karnevál bohócokkal: 1996. (olaj, farost, 60 × 80 cm)

„Jehova segít”: 2001. (olaj, farost, 70 × 90 cm)

Schéner Mihály Medgyesegyházán született 1923. január 9-én és Budapesten 2009. május 11-én halt meg. A Magyar Képzőművészeti Főiskolán folytatott tanulmányokat 1942-1947-ig, mesterei Rudnay Gyula, az alföldi iskola festője és Elekffy Jenő voltak. 1956-ig rajzot tanított a békéscsabai Rózsa Ferenc Gimnáziumban. Jeles alkotótelepeken fordult meg. 1982-ben a Nagyatádi Faszobrász Alkotótelepen, 1985-ben a Nemzetközi Acélszobrász Alkotótelepen, Dunaújvárosban működött. Hosszú ideig munkatársa volt az *Új Auróra* című művészeti folyóiratnak. Gyakran írt 20. századi jeles magyar művészekről, köztük Barcsay Jenő festészetéről, Csete György Kossuth-díjas építész organikus építészetéről, Csete Ildikó textilművészetéről, Huszárik Zoltán filmrendező- és grafikusról, Kohán György grafikus- és festőről, Várnai Gitta képeiről. A szegedi *Tiszatájban*, az *Élet és Irodalomban*, önálló kötetekben (*Diabolikon*, Békéscsaba, 1988; *Kézkivirágzások*, Budapest, 1997.) is jelentek meg művészeti írásai.

Balogh Andrea

Húsvét: 1986.
(olaj, farost, 50 × 35 cm)

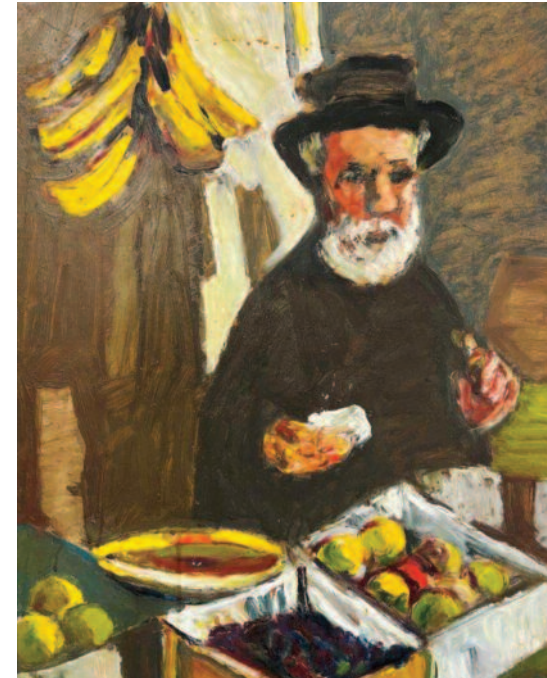
Huszárok: 1999. (olaj, farost, 50 × 70 cm)

Mézeskalácsok:
1998. (olaj, farost, 60 × 80 cm)

Santorini: 1991. (olaj, farost, 60 × 80 cm)

A bölcs Delikátus:
1998. (olaj, farost, 80 × 60 cm)

„Rhodosi ucca”: 1998. (olaj, farost, 50 × 70 cm)

Velencei maskarák:
2006. (olaj, farost, 60 × 80 cm)

Bajai kikötő: 2005. (olaj, farost, 60 × 870 cm)

Infánsnők:
1995. (olaj, farost, 50 × 70 cm)

www.indigofineart.hu